

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Eu și
prietenul meu
de nădejde

*O poveste minunată despre copilărie
și dorul de Dumnezeu*

Traducere din limba engleză
Dana Aelenei

EDITURA
Σοφία

București

Cuprins

Prolog.....	5
1. Stăpânul Mortimer.....	11
2. „Poate vine mâine!”	25
3. O minunată imagine	37
4. Un nou prieten	53
5. Necazul lui Nobbles	65
6. Tatăl	79
7. În casă nouă	95
8. O scrisoare din străinătate	109
9. „Ne-a părăsit!”	125
10. „Vom găsi o guvernantă!”	137
11. Musafirul lui Bobby.....	151
12. „Vremuri încântătoare”	165
13. Căsătoria	179
14. „Era să te îneci”	193
15. Întoarcerea în vechea casă.....	207

CAPITOLUL I

Stăpânul Mortimer

Rudele i se adresau cu apelativul „copilul”, însă dacă îi spunea „stăpânul Bobby”. Dacă era întrebat, el răspundea:

– Numele meu este Robert Stuart Allonby, în timp ce se uita mirat, cu minunații lui ochi căprui, parcă îngrijorat că numele său ar putea să nu fie pe plac.

Bobby se îngrijora de foarte multe lucruri. Propoziția lui preferată era: „Dădacă, mă întreb...”

Iar de multe ori, observând încruntătura dădacei, se oprea și se ducea în colțul preferat de lângă fereastră, unde se afla scaunul pe care-l împărțea cu „Nobbles”, sprijinul lui de nădejde.

Bobby era un băiat mic, dar cu o minte mare; ar fi vrut să fie și mai vorbăreț, însă adulții nu erau interesați de ce avea de spus. Așa că vorbea foarte repede și în șoaptă cu „Nobbles”, care îl înțelegea tot timpul și îi zâmbea mereu tână-

rului său stăpân. „Nobbles” îi fusese dăruit cu mult timp în urmă de către un frate al dădacei, marinar, care venea uneori la ceai, povestind lucruri minunate despre locuri îndepărtate. Fata în casă, Jane, aducea ceai în camera lui, pentru a asculta împreună, cu infinită admirație, poveștile chipeșului călător. „Nobbles” nu era decât un baston, cu un mic și frumos cap de fildeș. Dădaca spunea că seamănă cu un cap de spiriduș, dar lui Bobby îi plăcea foarte mult. Nobbles avea ochi rotunzi și o gură zâmbitoare, două urechi mari și o tichie roșie pe cap. Bobby se culca cu el în pat în fiecare noapte, mergea cu el la plimbare și stătea mereu cu el în colțul de la fereastră; și tot lui îi împărtășea toate secretele și planurile amuzante pe care doar un copil atât de singuratic le putea născoci.

Camera lui Bobby se afla la ultimul etaj. Pentru a ajunge la ea, Bobby folosea scările din spate, deschizând o ușă masivă din lemn. Erau, de fapt, două camere cu trecere, ale căror ferestre dădeau în curtea din spatele casei. Bobby petrecea ore întregi la fereastră și cunoștea din memorie fiecare loc ca-n palmă.

Mai întâi apărea înaintea ochilor o curte pavată, înconjurată într-o parte de un zid cu o poartă verde, ce dădea într-o grădină de legume. Poarta rămânea închisă atunci când se cocea recolta, bătrânul grădinar Tom având una dintre chei, iar bunica lui Bobby, pe cealaltă.

Bătrânul Tom lucra mai mereu în grădină, iar Bobby îl urmărea de la fereastră cu un viu interes. Dincolo de această grădină se afla o livadă care se întindea până la șosea. Bobby nu vedea de la fereastră șoseaua, din cauza unui pâlț de ulmi înalți ce o ascundeau privirii. Vara, când ferestrele erau larg deschise, auzea zgomotul automobilelor în trecere. În schimb, putea vedea la multe mile depărtare dincolo de acest drum. Pajiști verzi, două ferme și dealurile din depărtare, după care se ascundea soarele. Iar când se plictisea de aceeași priveliște, se uita la cer, iar acesta îi oferea o bucurie fără margini. Norii care se fugăreau pe albastrul infinit erau cea mai încântătoare imagine. Monștrii care își urmăreau prada, căpcăunii care își schimbau înfățișarea în timp ce zburau prin aer, castelele ce se topeau în valurile oceanelor, sirenele, vânătorii, lupii, caleștile și caii – toate acestea și multe altele treceau prin fața ochilor lui.

Iarna, când era mai tot timpul întuneric, părasea scaunul de la fereastră și se mulțumea cu jucăriile. Odaia era foarte simplu mobilată, cu o masă pătrată în mijloc, un dulap pentru jucării și unul pentru vase, un balansoar din lemn, o bancă joasă de stejar și două scaune din trestie. Poдеaua era acoperită cu o rogojină roșie, din fibră de nucă de cocos. Șemineul era protejat de un grilaj metalic, iar deasupra căminului se afla o ilustrație color a bătăliei de la Waterloo. Bobby

știa numele fiecărui om și fiecărui cal din imagi-
ne. Fiecare avea câte o poveste, și nu de puține
ori sfârșea în lacrimi după ce se uita la ei.

– Căpitanul căzut de pe cal este foarte grav
rănit; are toate oasele frânte și nu mai poate
ajunge acasă la băiețelul lui, spunea el cu milă
atunci când dădaca îl întreba de ce era atât de
îndurerat.

Dădaca era o femeie înaltă și slabă, cu o vo-
ce gravă și o inimă mare, care, deși îl adora pe
micuțul aflat în grija ei, nu lăsa să se vadă deloc
acest lucru și îl săruta doar seara, când îl învelea
în patul lui mic. Bobby era conștient că adulților
din casă nu prea le păsa de el. Nu era deloc su-
părat din cauza asta, fiind convins că toți adulții
erau la fel. Cu o singură excepție. În adâncul su-
fletului, simțea că tatăl pe care nu-l cunoștea îl
iubea. Într-o seară, după ce a rostit cuvânt cu
cuvânt după dădacă rugăciunea „Tatăl nostru”,
întrebă:

– Cine e „Tatăl nostru”? E tatăl meu, cel de
departe?

– Sigur că nu! răspunse dădaca, oarecum mi-
rată. E Atotputernicul din ceruri.

– Atunci, nu ar trebui să-I spun „tată”. Pentru
că nu îmi este tată.

– Rușine să-ți fie, copil obraznic! Domnul
este Tatăl nostru, al tuturor. El te iubește și Se
îngrijește de tot ce ai nevoie.

– Așa fac toți tații?

– Bineînțeles. Toți tații își iubesc copiii, mun-
cesc și le poartă de grijă. Iar Domnul Atotputer-
nic este numit Tată pentru că și El te iubește.

Bobby se gândi bine la cuvintele dădacei și ini-
ma îi tresăltă de bucurie la gândul că avea doi
tați, amândoi departe, dar care-l iubeau la fel de
mult. Știa că Dumnezeu îi era mai aproape, pen-
tru că i se spusese că îl veghea tot timpul și-l as-
cultă mereu când Îi vorbea. Dar ținea mai mult la
tatăl lumesc aflat pe un tărâm necunoscut. Și se
gândea mereu la cum va fi când se va întoarce.

În general, deși avea idei îndrăznețe și visa
foarte mult, Bobby era un copil vesel și lipsit
de griji. Uneori, se aventura pe coridorul lung
și se uita pe furiș prin ușa capitonată cu postav
verde¹, care dădea spre scările din față. O între-
ba pe Jane ce făceau „ai casei”, aceștia fiind buni-
ca, unchiul, mătușa și musafirii lor. Alteori, făcea
scurte incursiuni gâfâind până în camerele care i
se păreau pe cât de bizare, pe atât de frumoase.
Aceasta se întâmpla de obicei dimineața devre-
me sau după-amiaza, când toată lumea era ple-
cată. Dădaca îl căuta și-l aducea înapoi în cam-
era lui, dar el se bucura de această vânătoare, iar

¹ Ușa capitonată cu postav verde rămâne emblema unei
epoci trecute. Ea separa în casele celor înstăriți camerele des-
tinate personalului de încăperile ce aparțineau exclusiv mem-
brilor familiei. Era capitonată cu postav întrucât acest mate-
rial asigură optim izolarea fonică (fiind folosit și astăzi de
studiourile de înregistrare în același scop), având totodată
calități ignifuge și dovedind o durabilitate aparte (*n. red.*).

obstacolele întâmpinate nu făceau decât să-i fie incursiunile și mai interesante.

Într-o după-amiază senină de primăvară, a fost lăsat să se joace în grădina de legume. Dacă dădă îl lăsase în grija bătrânului Tom, fiind ocupată să-i facă o salopetă de in, la mașina de cusut, motiv pentru care dorise să rămână singură în odaie. Bobby era în al nouălea cer. Nimic nu-i plăcea mai mult decât conversațiile cu Tom.

– Ce bunătați vor ieși primele? întrebă el, cu mâinile în buzunare și picioarele rășchirate, privind-l pe Tom, care puneă rânduri lungi de semințe în pământul proaspăt săpat.

Tom îl privi cu o sclipire jucăușă în ochi.

– Varza nouă, răspunse el.

– Întrebam de fructe, nu de legume, care sunt scârboase. Te-am văzut gustând din ceva alb și rotund, pe care apoi l-ai aruncat peste zid.

– Cred că era un nap.

– Vreau să gust și eu.

Tom scutură din cap dezaprobat.

– Nu vreau să spună dacă după aceea că te-ai deranjat la burtică din cauza mea. Știi cine vine azi?

– Nu. Spune-mi. Cineva de-al casei?

– Stăpânul Mortimer, fiul cel mare, cel plecat de mult timp prin țări străine; cel al cărui portret se află pe hol, lângă al stăpânului. Nu l-ai văzut niciodată. Când a terminat școala, a plecat direct în India. Stăpânul Mortimer era preferatul meu.

– Și vine azi? Sper să-l văd și eu.

Lui Bobby îi venea să sară în sus de bucurie.

– Poate sosi în orice moment. Vaporul a ajuns deja de ieri dimineață.

– Mă întreb dacă l-o fi văzut pe tata pe undeva.

– Mai bine îl întrebi pe el. Stăpânul Mortimer era un tânăr foarte drăguț și vesel, deși bănuiesc că a devenit mai serios cu timpul.

– Aduții nu sunt deloc drăguți și veseli, spuse băiețelul, cu excepția lui Sam Conway când e beat!

Sam Conway era cizmarul și bețivul ținutului. Tom dădu dezaprobat din cap la auzul numelui lui.

– Și când te gândești că bețivanul bătrân s-a însurat cu fiica mătușii mele!

În timp ce continuă cu bombănelile despre nenorocirile cauzate de băutura, se apucă din nou de treabă, iar Bobby pași agale înspre capătul grădinii, deschise poarta spre livadă și se îndreptă spre colțul lui preferat. Aici se afla un măr bătrân, crescut lângă zidul înalt ce separa livada de șosea. Bobby se putea urca ușor în el și, de pe o creangă din vârful, putea urmări nestinșul șoseaua.

Drumul era larg, de un alb prăfuit, iar în zilele de târg Bobby nu lipsea niciodată de la post; privea cu multă încântare carele fermierilor, poștalioanele, turmele de oi și cirezile de vite care se îndreptau către oraș. În alte zile, în care ur-

mărea șoseaua, treceau doar automobile, niște trăsură și câte o căruță zgomotoasă. Totuși, nu se plictisea niciodată să stea acolo și aștepta mereu cu răbdare să se întâmple ceva. Se sui în copac, strângându-l bine pe Nobbles.

– Ai auzit, Nobbles? Poate vin împreună. Și el vine tot cu vaporul, ca stăpânul Mortimer, iar vaporul a ajuns de ieri; așa a spus Tom.

Scrută cu nerăbdare orizontul, iar speranța care nu se stinsese niciodată în inima lui de copil renăscu cu parcă și mai multă putere. Din scobitura în zid unde fusese înfipt, Nobbles se uita și el zâmbitor, cu capul lui mic și urât îndreptat în aceeași direcție.

– Poate vine cu o diligență, sau cu trăsura noastră, sau cu automobilul, își continuă Bobby fantezia, dar sigur vine, sunt absolut convins!

A fost chemat la cină fără să fi văzut nici o trăsură sau birjă, dar fețișoara îi strălucea de fericire în timp ce-și mânca berbecuțul fierbinte și bucinca de orez la masa din cameră, stând față în față cu doica.

– E agitație mare azi în casă, spuse Bobby, cu un aer atotștiutor. Care este camera stăpânului Mortimer?

– I-auzi colo, stăpânul Mortimer! Oare cineți-a spus că vine? Să fii cuminte și să stai la tine în cameră! Bunica nu e deloc în toane bune. E foarte agitată. Nici nu și-a făcut plimbarea cu automobilul. Eu o ajut pe Jane să scoată toate piesele vechi de mobilier din camera în care stăpânul

Mortimer a stat înainte de a pleca în străinătate. Faptul că ne-a trimis doar ieri o telegramă, fără nici o scrisoare de înștiințare ca să ne pregătim din timp, ne-a cam luat prin surprindere. Se va instala în vechea lui odaie, cea din capătul coridorului. Va ploua, așa că mai bine stai în camera ta după-masă. Eu nu-mi văd capul de treburi.

Bobby a promis că va fi cuminte, dar, cu atâta forfotă în casă, ce copil putea rezista tentației de a trage cu ochiul prin ușa capitonată cu postav verde, pentru a vedea ce se întâmplă? În cele din urmă, considerând că are cale liberă, făcu încă o incursiune rapidă de-a lungul coridorului și în camera ce se pregătea pentru musafiri. Analiză odaia cu o admirație neprefăcută. Camera era sumar mobilată, cu o coadă de vulpe și câteva gravuri cu scene de vânatoare pe pereți, una dintre ele, foarte interesantă, prezentând o luptă de cocoși. Stătea pe vârfuri în fața măsuței de toaletă și deschidea capacele unor mici vase de porțelan, când un zgomot de pași îl trezi din visare. În timp ce ușa stătea să se deschidă, el se ascunse repede sub pat, nemișcat, aproape ținându-și respirația. Era bunica lui cu Jane, vorbind pe un ton destul de agitat:

– A dormit în această cameră acum mulți ani și vreau ca lucrurile să fie exact așa cum le-a lăsat. Da, până și această crosă de cricket pe care am găsit-o acum în pod. O ținea într-un colț, lângă șemineu și așa vrea să o așezi acum acolo.

Bunica se apropie de pat, netezi perna cu mâna, privi imaginile de pe pereți, oftă și ieși din încăperea, cu Jane în spatele ei. Bobby ieși din ascunzătoare, cu un sentiment puternic de vinovăție. Dădu cu ochii de crosa de cricket și o ridică în mână, dar i se păru foarte grea.

„Nici nu o să o poată folosi, dacă nu are și mingea, se gândi el. Poate îmi va cere mie una.”

Fără tragere de inimă se întoarse în camera sa, nedându-și seama că lăsase pe podea o urmă ce îl va da de gol că fusese acolo.

A fost adânc dezamăgit că ora de culcare veni înainte de mult-așteptata sosire a unchiului. A doua zi se trezi devreme, întrebându-se dacă musafirul sosise, iar când doica îl anunță că ajunsese după ora zece seara, o întrebă cu nerăbdare:

– Și a venit singur?

– Bineînțeles. Eu nu l-am văzut încă, dar Jane spune că arată tare bine.

După ce se îmbracă, iar dacă merse să aducă ceva din camera servitorilor, alergă la ușa capitonată cu postav verde și se furișă pe coridor până la dormitorul unchiului său. Trase cu urechea, în speranța că va auzi vreo voce străină sau pe cineva tușind, dar era liniște. Apoi, privirea îi căzu pe o pereche lucioasă de ghete ce de-abia fuseseră curățate și puse lângă ușă pe covor.

Se întrebă cât va dura până ce piciorul îi va fi suficient de mare pentru a se încălța cu astfel de ghete. Chicoti și-și strecură piciorușele în ghete,

reușind să facă un pas fără prea mult zgomot. În cele din urmă, chicotind din nou, își îndesă mâna durdulie în buzunarul salopetei și scoase două bile de sticlă viu colorate. Puse câte o bilă în fiecare gheată, murmurând:

– Pentru stăpânul Mortimer, cu toată dragostea.

Apoi, aproape surprins de îndrăzneala sa, străbătu coridorul înapoi spre propriile teritorii, râzând de cele întâmplare.

După micul dejun, fu din nou lăsat să meargă în grădină. Nu avea voie să se joace în altă parte, dar el mai dădea câte o fugă în tufăriș. În grădină, găsea foarte multe ascunzători. Nu considera că era vreo problemă dacă mai rătăcea pe cărările umbroase sau dacă îndrăzneala să intre chiar pe pajiște, când nu era nici un adult prin preajmă. În urechi îi răsunau în permanență cuvintele dădacei: „Copiii trebuie să fie invizibili”, iar atât timp cât era invizibil, socotea că respectă regulile jocului.

Nu dorea deloc să aibă de-a face cu adulții, știa că-l considerau o pacoste și se mulțumea să-i urmărească de la distanță. Dar acest călător necunoscut îi trezea într-un mod deosebit interesul.

O apucă brusc pe o cărare prin tufăriș și, dintr-odată, zări un bărbat înalt, brunet și bronzat, cu o mustață stufoasă și o pereche de ochi albaștri, plini de veselie. Atât putu Bobby să observe din deșiful tufei de dafin unde se refugiase.

Se credea bine ascuns privirii, iar unchiul său nu era, în mod evident, conștient de prezența lui. Deodată, în timp ce unchiul său trecea pe lângă el, atât de aproape încât ar fi putut să-l atingă dacă și-ar fi dorit, Bobby se simți cuprins de un impuls necontrolat de a vorbi.

Domnul Mortimer Egerton, care se plimba agale în soarele dimineții, trăgând din pipa sa adorată, tresări la auzul unei voci peltice, care întrebă în șoaptă:

– Unde e tata? L-ai văzut?

Rămase mut de uimire și auzi ceva mișcându-se în tufișuri. Împunse cu bastonul, dar nu văzu nimic. Porni în fugă și zări o salopetă albastră de in.

– Un spion! strigă el și începu să alerge și mai tare.

Dar Bobby era mult prea experimentat în arta ascunzișului. Era mic, iar tufișurile erau înalte și dese. Din ascunzătoare, Bobby ajunse în grădina de legume și-l auzi pe unchiul său derutat cum o luă în mod greșit pe alea cu trandafiri care traversa gazonul din fața casei. Încordat și cu răsuflarea tăiată, copilul ajunse la Tom.

– M-a urmărit. El era vânătorul, iar eu, tigrul vânat în junglă! L-am văzut, fără să mă observe, și-mi place de el!

– Nici nu aveai cum să nu-l placi, răspunse scurt Tom. Stăpânul Mortimer are pe toată lumea la degetul mic.

– O să-l fac să mă mai urmărească și altă dată, adăugă Bobby, înfierbântat. Nu m-a putut prinde, Tom! Nu l-am lăsat să mă prindă.

– Stăpânul Mortimer face întotdeauna ce-și propune, spuse bătrânul Tom.

Bobby îl privi gânditor. Deja începea să se teamă de acest unchi al lui.